

Julavaga

(Dikt på Onsjö-mål, Ethel Eliasson)

De e så lunt i stuan, så tösst i hela hused,
å mens di andre sövor så vagar far ve ljused.
Var julanått han sedor ve bored liadant,
-de höja julajused de skenor klart å grannt.

Ja, hela julanåtten ska far ve ljused seda.
-Va kommor de får varsel - va faur han manne veda ...?
Ifrau den öppne spisen iblann de spragar te
-å den, som hållor vaga, den nåtten me'd faur se ...

Nock e de gott å seda ve julaljuseds lauga,
får enga troll å gasta kan se te stuan vauga.
Så grannt som ljused skenor kan far va lun å gla,
får bårjar de å ränna, då e de ente bra...

Får far, som julavagar, e enga timma dröja.
Han klöckan tål ser laugan se trenne gånga höja;
den hälsar Harren Kreste å lysor höj o klar
å sprir i julanåtten välsegnad sken pau far.

Nåd röslar se i krogen - e Goanissen enge...?
I spisen e nu ill i nån önka brännespenge,
å stora bögeknoöba har brännt så sajta nö,
de glisor lett i åskan au heda, röa glör.

Nu kylor de i stuan - nåd knäppor te å knagar.
Å far mä alla senge tar varsel, når han vagar;
i spisen ser han fodspår - å glär se i sitt seng
-får nätta fjed i åskan di pengar alla eng ...

Då väntas nån te hused, de varslar fodaspären.
Men ack, så tongt fall fjeden di pegad imod dären...
Far knäppor sina näva å måmlar tösst nåd or,
får va han har va'd mä om, e tacksamheden stor.

Därude snyr de letta mä granna, tätta flengor.
De stora julaljused har börjad å ble mengor.
Nu far har vagad farit - han väckor hused strajs;
-får di ska te julottan, som bårjar tillia dajs...

Ethel Eliasson